EN

29 JANUARY – 20 FEBRUARY 2027

A FESTIVAL QUESTIONS THE PRESENT

“CAN'T YOU HEAR IT? THAT SOUND GROWING LOUDER. IT ISN'T A MELODY. IT IS THE DEAFENING SOUND OF AN ALARM BELL.”
Salomé Saqué[1]

What are we going to write in our editorial? It's a question that has been troubling us for weeks.

“A festival questions the present.” So let us keep questioning it. Let us question ourselves. Let us question those around us. Let us give them a voice. And let us not waste time stating the obvious!

As we write these words, young people are taking to the streets.

What place do we give them? What are we leaving them? We ask them to believe in the future while telling them they will have to make sacrifices, adapt and settle for less. We talk to them about freedom, yet we are increasingly unwilling to let them exercise it. We ask them to take responsibility for a world they did not choose. And when they dare to challenge it, we accuse them of stepping out of line.

A student's placard reads: “The future used to be better.” That says it all!

And yet, young people are rising up, demonstrating, inventing new ways of living together.

You hear us, but you're not listening!

“So let's make some noise, to say loud and clear that this is not the world we want.”

Let us return to the *Universal Declaration of Human Rights*. Let us reread its 30 articles, one by one. It seems we have forgotten a few fundamental principles…

The Festival de Liège Team

UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS

READ HERE

NL

VAN 29 JANUARI TOT 20 FEBRUARI 2027

EEN FESTIVAL STELT HET HEDEN IN VRAAG

‘HOORT U HET NIET? DAT GELUID DAT STEEDS LUIDER WORDT. HET IS GEEN MELODIE. HET IS HET OORVERDOVENDE GELUID VAN EEN ALARMBEL.’
Salomé Saqué[1]

Wat gaan we in ons voorwoord schrijven? Die vraag houdt ons al weken bezig.

‘Een festival stelt het heden in vraag.’ Laten we dat dan ook blijven doen. Laten we onszelf vragen stellen. Laten we hen vragen stellen. Laten we hen aan het woord. En laten we geen open deuren intrappen!

Op het moment dat we deze regels schrijven, komt de jeugd op straat in verzet.
Welke plaats geven we haar? Wat laten we haar na? We vragen jongeren om in de toekomst te geloven, terwijl we hen tegelijk vertellen dat ze zullen moeten inleveren, zich aanpassen en genoegen nemen met minder. We spreken over vrijheid, maar aanvaarden steeds minder dat ze die vrijheid ook daadwerkelijk opeisen. We vragen hen om verantwoordelijkheid te nemen voor een wereld waarvoor ze niet hebben gekozen. En wanneer ze die wereld ter discussie durven te stellen, verwijten we hen dat ze hun plaats niet kennen.

Op een protestbord van een student staat te lezen: ‘Vroeger was zelfs de toekomst beter.’ Dat zegt alles!

En toch staat de jeugd op. Ze betoogt, ze bedenkt nieuwe manieren om samen te leven.

Jullie horen wel, maar luisteren niet!

‘Laten we dus lawaai maken, om luid en duidelijk te zeggen dat we deze wereld niet willen.’[1]

Laten we de ‘Universele Verklaring van de Rechten van de Mens’ er opnieuw bij nemen. Laten we de dertig artikelen herlezen, één voor één. Het lijkt erop dat we een paar fundamentele principes zijn vergeten…

Het team van het Festival de Liège

UNIVERSELE VERKLARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS

LEES HIER